

SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemati velja:

Za celo leto predplačana 15 gl., za pol leta 8 gl., za četrt leta 4 gl., za jeden mesec 1 gl. 40 kr.

V administraciji prejemati velja:

Za celo leto 12 gl., za pol leta 6 gl., za četrt leta 3 gl., za jeden mesec 1 gl.

V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gl. 20 kr. več za leto.
Posamezne številke po 7 kr.

Naročnino in oznanila (inserate) vsprejema upravnništvo in ekspedicijska v „Katal. Tiskarst.“, Kopitarjeve ulice št. 2.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma ne vsprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izvenem nedelje in praznike, ob pol 6 uri popoldne.

Štev. 183.

V Ljubljani, v petek 13. avgusta 1897.

Letnik XXV.

Slavnost v Celju.

III.

Iz Celja, dne 10. avg.

Velika ljudska veselica.

Po banketu odkorakalo je vse k veliki ljudski veselici, ki se je vršila na istem prostoru, kakor zjutraj sveta maša in blagoslovljenje zastave. Pred odhodom je bilo na trgu, katerega so zopet bili zasedli vojaki, nekaj burnih prizorov. Nemci, med njimi kajpak večina še mlečnozobih, nahujskanih fantalinov, katere so komandirali gospodje, zagnali so huronski krik, psovali in zasramovali ter izzivali našince na vse mogoče načine. Z žvižgalicami delali so uprav divji ropot. Da ni bilo vojakov, gotovo bi bili naskočili naše vrste. Treba pa posebno poudarjati, da se je oni kliki pustilo čisto slobodno in prosto kričati, psovati itd. Tista celjska „Sicherheitsbehörde“, ki se sedaj hvali po nemških listih, ni storila ničesar za vzdrževanje reda, bila je kar odločno na strani nemirnežev. To je faktum, ki ga ne utajé nemški listi.

Na slavnostnem prostoru se je razvilo kmalu jako živahno življenje. Bile so napravljene klopi, katere je zopet na tisoče zbranega občinstva kmalu zasedlo. Trlo se je kar povsod ljudij in vendar nobenega nereda, nobenega neljubega prizora. Tu nisi videl nobenega orožnika — varovati so morali Nemca, stali so ob mestni meji! Par nemškutarčkov s frankfurtarškimi trakovi je hotelo priti na slavnostni prostor, orožniki so jim takoj pokazali, koder vodi cesta v „nemško“ Celje nazaj.

Z največjim zanimanjem smo sledili predstavam raznih sokolskih društev, ki so razne točke točno in dovršeno izvajali ob spremljevanju godbe. Večina navzočega občinstva kaj tacega še nikoli ni videla.

Prvi nastop, „proste vaje“, katere so izvajala skupno sokolska društva, je bil uprav veličasten. Veliki prostor poln čvrstih Sokolov, ki kakor jeden mož izvajajo deloma prav težke vaje po migljaju predtelovadca, — to je bilo nekaj redkega, izvanrednega. Sledila je vsaki točki prav burna pohvala. Ljubljanski in postojnski Sokol sta izvajala vaje s kiji, celjski vaje z ročki.

S posebnim veseljem smo občudovali izborni nastop čeških Sokolov, ki so pokazali z umetnimi, vseskozi dovršenimi vajami veliko izurjenost. Razna društva so za tem telovadila še na drogu, bradlji in konju ter i tu pokazala veliko dovršenost.

Motil nas je, žal, rahel dež, ki je med veselico začel kapljati in hladiti hudo vročino. Kar jih je bilo bolj plašljivih, odšli so v mesto nazaj, pogumnejši pa, in teh je bilo ogromno število, so vztrajali. Ni jim bilo žal. Čudovite vaje treh sokolskih „atletov“ so pokazale, do kolike moči dospe človek, ako redno vadi in vežba svoje telo.

V mraku povrnilo se je vse v mesto. V posameznih delih „Narodnega doma“ se je zopet razvila živahna prosta zabava. Vse se je veselilo lepega dne. Jedinimi smo bili v sodbi, da smo preživeli kot bratje med brati srečen dan, katerega ni moglo motiti nobeno grdo početje nasprotnikov, ki so ves večer od zunaj kričali in upili.

V veliki dvorani se je vršil ples, katerega se je udeleževal mladi svet.

Odhod.

Okrog 1. ure po noči se je večina gostov pripravljala na odhod. Bil je čuden odhod, ki osvetljuje naše razmere. Niso nam pustili iti skozi mesto, pomikati smo se morali proti kolodvoru po stranskih ulicah. Ko smo se zbirali na skupen odhod na Jožefovem trgu, obkolili so nas vojaki. Bil je navzoč i

c. kr. okrajni glavar s svojimi komisarji. — Tudi celjski župan Stieger se je mešal tam okolu in hotel miriti — naše ljudi, naj ne upijejo „Zivio“. Zakaj se ni obrnil do svojih častivrednih someščanov, ki so tam pred nami razgrajali in izzivali, ter jih pozval na mir?! Hotel si je mož menda rešiti zaslugo, da je skrbel za red. Dobro vemo, koliko je bilo nekaternikom oni dan za red!

Ko smo odkorakali, stopali so pred nami, za nami in ob straneh vojaki z nabasanimi puškami in nastavljenimi bajoneti! Sredi te „častne straže“ je gosto natlačena množica prepevala narodne pesmi, klicala „Zivio“. Ko dospemo pred kolodvor, čaka nas tam množica Celjanov, ki vsprejmó Slovence z divjim krikom „pereat“ in žvižgajem. Nakrat začnó v naše vrste leteti gnjila jajca in kamenje, kot dokaz slavne nemško-celjske kulture. Koliko ogorčenja je ta nezaslišani napad vzbudil v naših vrstah, si lahko mislite!

Nočemo zgubljeni besed, samo to poudarjamo: Če se celjsko „nemštvo“ ne more in ne zna boljše braniti, kakor z gnjilimi jajci in kamenjem, potem že davno nima več pravice do obstanka!

Hoteli so udreti tudi na kolodvor, katerega so morali stražiti vojaki pred razdivjanimi razgrajajci. Dolgo smo morali čakati na vlak, ki je odpeljal goste na jug in na sever.

Za slovenski narod, osobito za celjske Slovence se je častno izvršila naša narodna slavnost. Bil je to slovenski dan, dan, ki je pokazal žilavost in vstrajnost slovensko, ki je pa pokazal tudi, kako nizko stoje oni, ki se nazivljajo — nemške kulturo-nosce!

Da, pokazalo se je, kakor govori A. Funtek v „Prologu“:

„Da smo prebili vse, kar nas je trlo,
Da v svojem domu s svojo smo močjo

LISTEK.

Na Dobrač!

Popotna črtica.

(Konec.)

Vsakih 100 metrov je zapisano na kaki skali, kako visoko si že prilezel. Bolj ko greš navkreber, poprej imaš 100 metrov za seboj. Kmalo začne drevje zginjevati, semtrtje poganja še kako ruševje iz peska in slednjič prideš med skalovje. Na levi strani leži precej snega, na desni pa štrlijo rudečkaste stene v zrak. Strmina postaja vedna hujša, vendar brez nevarnosti. Večkrat je treba nekoliko postati in si obrisati pot s čela. Vse je tiho, le gorske ptice krožijo nad teboj z nekim čudnim čvrčenjem. Sedaj se že vidi vrh, toraj pogumno dalje. Nekoliko korakov še in končan je trud potovanja, ko stojiš na zenitu 2167 metrov visoko.

Tukaj je petero poslopij, namreč: dve cerkvi, gostilnica, planinska kočica in hišica z brzojavom za vremensko opazovanje. Prav na vrhuncu je postavljena nemška cerkev, ki pripada župniji Bleiberg. Svetišče je obokano, ladijin strop pa opažen z deskami. V velikem altarju je na prestolu Mati božja s krono na glavi in s popotno palico v roki. V stolpiču visita dva majhna zvonova. Slovenska cerkev

je podružnica župnije Čače v ziljski dolini. Ta stoji nekoliko nižje in je pritisnjena kakor lastovičje gnjezdo ob kamniti steni. V njej je podoba „Marije pomagaj“ z Jezusom v naročju. Izklesal jo je iz belega marmorja glasoviti Canova. Sicer je pa ta cerkva silno revna, skoraj bi rekel zapuščena. V njej sem mislil opraviti sv. mašo, zato sem prišel tešče na goro, pa nisem mogel dobiti potrebne priprave.

Med ljudstvom je obče znano, da je bogataš M. iz Bleiberga zalučil kamen v Marijino podobo. To se je zgodilo okrog l. 1850. Kmalu potem je postal popolnoma hrom, da si ni mogel pomagati z nobenim udom več. Še sedaj živeče priče so ga poznale in videle, kako so ga strežaji prekladali in prenašali na voz in iz voza. Bil je „miraculum ambulans“ za — brezverce.

Sedaj bi moral popisati še razgled, ki ga ima turist na vrhu. Pa oprostite me tega, dragi moj, ker to ni prav lahka reč. Dobrač stoji sam za-se, ločen od drugih gora kakor p. Šmarna Gora. Zato mu pravijo avstrijski Rigi. Ze po legi lahko sklepaš, da je očesu odprt pogled na vse strani. Pred seboj imaš — rekel bi — razgrnen naravni zemljevid koroške dežele, v daljavi pa gledaš čuvaje, ki molijo sive glave v zračne višave in stražijo meje sosednih kronovin. Snežnik se vzdiguje za snežnikom, nekateri veliki, drugi manjši, nekateri ošpičeni, drugi

okroglasti, nekateri vitki, drugi bolj tumpasti. Iz vsakega lahko ustvari domišljija posebno obliko. Tu je raznovrstnost brez konca in kraja. Proti severu zreš Turske planine, bolj proti zapadu pa oholo piramido Velikega Zvonika in različne formacije njegovih sosedov. Da! ondi v ozadju se ti kažejo v jugo-zapadu celo tirolski in laški dolomiti, katere nadkriluje glasovita Vedreda Marmolada (3344 m). Ob vzhodu stoji z neštetiimi dolinami paralelna vrsta Karavank.

In ti očaj, naš Triglav, da tebe ne pozabim! Kažeš se mi z nekoliko prihuljenim hrbtiščem, ki se pa naenkrat zoži proti vrhu. Danes ni meglice na tebi. Ponosno zreš na prtilkovce krog sebe.

O Triglav moj dom,

Kako si krasan! —

Toda prišel je čas ločitve. Urno zopet palico v roke, za klobuk pa šopek cvetlic in hajdi z gore na drugo stran — v Ziljsko dolino. Ta pot je precej daljša, kakor iz Bleiberga, ker ima Zilja veliko nižjo lego. Starikav pastir z dolgo zmršeno brado je upil nad ovčami in ko me ugleda, prinese mi dvoje planinskih cvetlic, naj jih vzamem s seboj. (Nigritella augustifolia in Veronica saxatilis.)

Ko je odzvonilo poludne po cerkvah, bil sem že v Cajni (Nötsch). Gostilničar Isepp ni hotel verjeti, da sem obhodil danes Dobrač od obeh strani. Pa sem ga vendarle. Jos. Lavtižar.

Ustvarili ob blatri si Savinji
Trdnjavo nerazrušno, kjer raz njo
Vihra zastava: „Tukaj bivamo
In vse kar smo, to smo sami iz sebe,
In vse kar bomo, prav tako še bomo
Sami iz sebe — naš bo dela plod,
Prosveta naša in bodočnost naša!“

Dijaški sestanek.

VI.

(Konec.)

O položaju in organizaciji slov. krščansko mislečega dijaštva poroča vet. med. Frančišek Črne takole:

Koncem 19. stoletja bojuje se stan proti stanu, mesto da bi bilo človeštvo že doseglo srečo. Razni stanovi so v nevarnosti, da se poizgube v valovju tega boja, a dijaški stan se poizgubiti ne more.

Pa vprašajmo se, kakšen naj bo ta stan, da se iz njega vzgoji inteligenca narodova? Treba je posebno, a) da se ohrani sloboda dijaškega stanu in b) da tudi sin vsakega proletarca lahko postane dijak.

Treba je prvič, da se na vseučiliščih predavajo znanosti v soglasju z vero. Treba je dalje, da je vseučilišče res prosto; šole na katerih se zatira vera, niso slobodne. Slobodna pa morajo biti katoliška vseučilišča. Vedno so imeli prav katoličani, ako so skrbeli za to, da se ustanavljajo take visoke šole. Sloboden mora biti poduk na univerzah, sloboden mora biti tudi dijak sam. Kolikokrat se prepove kak shod ali ustanovitev kakega društva! Zato mi zahtevamo, da je dijaštvo slobodno. Toda, ako primerjamo sedaj vladajoče klike, vidimo, da so temu ravno nasprotno. Na zemlji obetajo ljudem nebesa, a ko pride do tega, da se to dejanski izvrši, omejuje liberalizem svobodo. Ravno take slaba zaščitnica slobodnega dijaštva pa je socijalna demokracija.

Kolikokrat se povdarja in trdi po socijalno demokratskih shodih, da je 24 letni dijak politično manj zrel, ko 21 leten delavec. Liberalizem skuša vsak stan storiti odvisen od države. Socijalna demokracija pa prezira načelno vsako razliko stanu, zlasti pa še stan, ki se peča z vedo. — Katere stranke naj se torej oprime dijak? Odgovor na to je lahek.

Sedanjí čas onemogočuje sinovom proletarcev, da bi se posvetili muzam. Ako pa vendar pride na vseučilišče, ne more si pomagati. Pravi boj za življenje in za obstanek pričanja se za dijaka. Ta boj je marsikaterega storil jeklenega moža, drugega je pa duševno in telesno uničil. Vsi dijaki so navezani na podporo od doma ali pa na drugotno podporo. Drugotna je ali državna ali osebna. In mnogi, posebno pristaši socijalne demokracije, trdijo, da je privatna podpora demoralizujoča. Tem odgovarjam, da ravno privatna podpora vzbuja lepe čute, potem pa, koliko velikih mož moralo bi poginiti, da nimajo privatne podpore. Državna podpora se deli v državno v ožjem smislu ter v deželno in občinsko. Kdo vé, kako uspešno ne morejo občine niti dežele in države podpirati dijakov, pač pa je naša zahteva, da so vsi izpiti popolnoma brezplačni. Država pa mora tudi nekatere zavode, kakor mensa academica, podržaviti. Dokler se to ne zgodi, ta ne bo mogla zadoščevati potrebam. Zato pa je treba, da se sami organizujemo. Organizujejo se pa dijaki tako, da se ločijo različno misleči elementi. Zato je želja naša, da se snujejo povsod katoliška dijaška društva. In to tem bolj, ker služijo taka društva tudi zabavi; kako zabavo pa bom imel, ako se vedno bojim, da me kdo napade?

Omeniti hočem le besede dr. Kreka, katere je govoril pri zborovanju društva Danice: „Vse je res lepo, toda jaz sem tako skeptičen, da sem prepričan, da oni časi, ko bodo imela kat. dijaška društva mnogo udov, še niso blizu. Ljudje so še tako polni duha liberalizma, da jim ni mogoče rešiti se predsodkov. Le jedno je, kar katoliškimi dijakom želim: kolikor jih je, morajo imeti močan glas in tud hrbet, da bodo zamogli vse prestati, 6 ali 100, to je vse jedno“. Kjer toraj niso ljudje njegovega mišljenja, tam za katoliškega dijaka ni prostora. Morajo se zato ustanavljati nova katoliška dijaška društva.

Ako bodemo z ono odločnostjo postopali že kot dijaki, potem bodemo koristili narodu. Ravno tako, kakor se na Dunaju prezirajo katoliški nemški dijaki, postopa se tudi s slovenskimi katoliškimi dijaki do cela nesramno. Močan glas in trden hrbet nam je potreben in zmaga je naša.

Pri debati vnel se je najprej živahen razgovor o katoliških vseučiliščih. Povdarjalo se je, da nam

ne kaže ustanavljati samostojnih katoliških vseučilišč, ker država lahko to zabrani in prepreči, če hoče. Zato pa moramo, pristavi nekdo, skrbeti, da ljudstvo samo postavnim potom take zavode zahteva, in tako bo vlada prisiljena hoteti isto ko mi. Zadnji poročevalec stavlja je resolucijo v tem smislu. Prve točke resolucije so se mirno pretresovale in soglasno vsprejele, ko pa je predsednik prebral 6. točko resolucije, ki govori o dijaških katoliških društvih, vstane g. Lampe in priporoča, da se sprejme dostavek „zlasti se pa priporoča katol. društvo „Danica“. Zahvaljuje se dalje temu društvu ter se ga s hvalečnostjo spominja.

Njegove besede provzročile so po jedni strani živahno odobravanje, po drugi pa hud odpor. Debatiralo se je na to o tej točki na dolgo in široko, nekateri so svetovali, naj se to iz taktičnih ozirov opusti, da ne bi se zdelo, da shod agitira za „Danico“, drugi so priporočali, naj se to vsprejme, da se pokaže odločnost. Na to vstane jeden nasprotnikov, jedini gospod, ki se je upal kaj ugovarjati, a žal, da je začel pri osebnostih. To je tista taktika: kadar naši nasprotniki ne morejo iz zagate, pa začno osebnosti vleči na dan. In čudno, ta gospod je dejal, da pripozna vse, kar je govoril g. Zore, tudi gosp. Lampe in g. Debevec sta mu govorila iz srca; a, bomo videli, rekel je, kako bodete delali! Toraj priznal je, da se ne da ugovarjati, pa zato noče sprejeti tega programa, ker je naš.

Tako se je slišalo iz njegovega govora. Pa ni načelnega nasprotstva! Seveda privlekel je tudi osebo prevz. g. knezoškofa ljubljanskega v razgovor. Nato mu je pripomnil g. Lampe: Hvalili ste moj govor, a moj govor vzeti je prevzvišenemu iz srca. Obžalujem, da se naš tako lepo pričeti shod slabo končuje, ker prišli ste z osebnostmi in frazami. Predlaga dalje konec debate, ker gospodje zapuščajo dvorano, ker se jim stude to ravnanje. Predlog ni obveljal. Med vriščem nadaljuje se debata, predsednik mora večkrat apelirati na akademiško čast. Dva gospoda sta na to izrekla svoje obžalovanje, da se oseba škofova vlačí v razgovor. Večina pritrjevalno vstane. Predsednik zaključí sestanek. G. dr. Debevec predlaga, da se predsedniku izreče zahvala za trud, čemur so zborovalci z „živio“ klici pritrtili.

Naš zistem.

Iz Zagreba, 6. avgusta.

Današnji vladni zistem na Hrvatskem je dospel do vrhunca svoje moči. Izjava poslanca Barlovića, katero je izrekel v zadnjem saborskem zasedanju, da se namreč more eksekutiva postaviti nad zakon, ako je to potrebno, dokazuje nam najbolje, kako daleč smo že prišli z našo toliko slavljeno slobodo in avtonomijo. Po nazorih tega poslanca, a žalibog da mažaroni večjidel vsi tako mislijo, more vlada upotrebiti tudi nezakonita sredstva, samo da se vzdrži na krmilu in da izvaja svojo poznato misijo. Take izjave se do zdaj niso čule še v nobenem parlamentu, in bržkone ni drago tudi mažaronске večini našega sabora kakor tudi vladi ne, da se je priznala javno doseđanja praksa vladnega ravnanja kot dovoljeno sredstvo.

Po tem načelu so vsi čini vladnih organov prigodom zadnjih volitev bili dovoljeni, kajti vlada je hotela imeti svoje zastopnike v saboru, in ti so se morali izvoliti na vsak način. Zakonov in propisov, ki so izdani zato, da se vse v redu vrši, se potemtakem ni treba držati, če se ne godi vse tako, kakor želé oblasti. Tedaj so opravičene vse falsifikacije volilnih listin, zapiranje opozicijskih volilcev, zapiranje potov do volilnega mesta, da celo streljanje na opozicijsko občinstvo.

Ni li pomislil govornik, da je s to svojo izjavo odobril revolucijo, kajti če je tako ravnanje dovoljeno jedne stranki, poprijeti so ga more tudi druga stranka, da se obrani, in anarhija je gotova. Kaj pa potem? Prišli smo tedaj na pot revolucije, ko smo zapustili zakon, a za revolucijo gotovo današnja mažaronska večina ni zavzeta, niti je more odobravati. Čudimo se zato, da ni večina svojega člana precej na mestu radi te izjave zavrnila ter se tako vsaj pred svetom pokazala, da ne misli tako o oblasti eksekutive, kakor on. Ona tega ni storila, niti je hotela priznati, da sabor ni popolu, če tudi se ni volitev na štirih mestih vršila, kakor zakon zahteva. Molčala je tedaj na izjavo poslanca Barlovića in potem tudi odobrila s svojim glasovanjem njegovo trditev. To je zares žalosten pojav v našem parlamentarnem življenju, kajti s tem je dala saborska večina vladi tudi še za naprej vso moč, da more rav-

nati pri volitvah po svojej volji, kajti zdaj dobro vé, da bode vse njene čine sabor odobril. Kaj čaka vse siromašne opozicijske volilce v okrajih, kjer bodo volitve na novo razpisane, moremo si lahko predstavljati, če beremo poročila iz onih okrajev, kjer so bili opozicijski poslanci izvoljeni. Človek bi mislil, da se morejo take reči goditi le na Turškem, ne pa v pravnej državi. Opozicijski volilci se spirajo za vsako najmanjšo stvar, radi kake nedolžno izgovorjene besede, največkrat seveda brez vsakega razloga. Premožnejši se obsojajo na denarne kazni, posebno duhovniki, ki so plačali že mnogi stotak le radi svojega opozicijskega mišljenja. Posebno se preganja narod tam, kjer bodo volitve ovržene, samo da na ta način narod prisilijo na glasovanje za mažaronskega kandidata. A takih okrajev je zdaj sedem, ker je sabor zavrgel sedem volitev, kakor sem že sporočil. Večina bi se na vsak način rada rešila dr. Derendina, dr. Vrbanića, dr. Brlića in Pasarića. Prvih treh se boji kot živega ognja, že ve zakaj; poslednjega pa hoče iztisniti, ker jim je kot vrednik „Obzora“ že zdavnaj na potu. Zatorej so povzdignili njegovi sovražniki, na čelu jim dr. Spevec, več tožb proti njemu radi razžaljenja časti v „Obzoru“ ter zahtevajo, da se izroči sodišču.

Zdaj bode vlada napela vse sile, da ne pridejo ti poslanci nič več v sabor, kajti volitve njihove bodo gotovo ovržene, ker jih je za neveljavne proglasil verifikacijski odbor. Upotrebila se bode Barlovićeva izjava v pravem smislu, kajti če se je smelo do zdaj ravnati proti zakonu, a je sabor to odobril, zakaj se ne bi tudi še nadalje in še celo v večji meri. Radi tega bo grozna borba pri teh novih volitvah. Bati se je še hujših izgredov nego prvokrat, posebno v okraju poslanca dr. Vrbanića in Bedekovića. Poslanec dr. Vrbanić se je izjavil, da ne gre nič več v svoj okraj, kajti da noče biti odgovoren za vse mogoče nesreče, ki bi se mogle zgoditi pri novi volitvi.

Vlada misli, da more zdaj zmagati, ker je bil dr. Vrbanić zadnjokrat izvoljen le s tremi glasovi večine. Tako daleč je prišel tedaj naš zistem v strasti proti opoziciji, da hoče prisiliti narod, da voli njegove kandidate, češ, da so bile prve volitve nezakonite, ker je opozicija agitirala. Kako krivično je to ravnanje, vidi se najbolje ravno pri volitvi poslanca Pasarića, ki je bil izvoljen jednoglasno brez protikandidata; pa so vendar volitev ovrgli, ker njega mažaroni nočejo imeti v saboru. Tako se je zares prav očitno postavila eksekutiva nad zakon, kajti čisto zakonito volitev je ovrгла, a sedaj hoče s krutimi sredstvi izvesti novo nezakonitost. In tako se hoče izkazati tudi v ostalih okrajih.

Politični pregled.

V Ljubljani, 13. avgusta.

Sprava mej Čehi in Nemci. V zadevi pogajanj mej zastopniki obeh narodnostij v deželah češke krone, ki se vrše v kratkem, poročajo „Nar. Listy“, da je vlada že dobila pooblastilo za svojo nameravano akcijo in da je za trdno sklenila sklicati v posvet zastopnike v kljub nasprotovanju raznih krogov. Vlada je še vedno prepričana, da bo izvanredno zasedanje češkega deželnega zbora veliko pripomoglo k pomirjenju na Češkem, gledé Moravske pa je mnenja, da se bo ondotni narodnostni prepir polagoma popolnoma podel. Toraj je zopet nekoliko nade, da se vendarle skliče češki deželni zbor. Kar se pa tiče razmer na Moravskem, menimo, da jih vlada nekoliko precenjuje.

Češki socijalni demokratje obeh narodnostij nameravajo prirediti tekom meseca septembra veliko demonstracijo v Pragi, ki bo naperjena proti narodnostnemu boju na Češkem. Njihovo glasilo „Pravo“ objavlja oklic in program za te demonstracije. Sešli se bodo zaupniki obeh narodnostij ter se skušali zjediniti v narodnostnem vprašanju in potem prirediti veliko demonstracijo z veselico, katere čisti dobiček se vporabi za ustanovitev novega češkega glasila, ki bo zagovarjal nemško-češko solidarnost. — Misel sama na sebi ni napačna, kajti vsak trezen človek mora želeti, da čim preje preneha neplodni narodnostni boj in se prične kaj kmalu s pozitivnim delom na narodno-gospodarskem in socijalnem polju. Tega namena pa po našem mnenju nima nameravana demonstracija. Soc. dem. so zvesti hlapci židovskih kapitalistov in poslednji, kakor dovolj znano, pravi provzročitelji narodnostnega boja in brezmejnega kričanja v nemškem taboru. Nikakor torej ni izključeno, da so tudi to uprizorili židovski

liberalci sami. S tem hočejo pridobiti za svoje namene vsaj češke delavce, ki so dosedaj v narodnem oziru trdno stali na strani ostalega češkega naroda. Nameravana demonstracija je torej samo limanica, v katero se misli vjeti češke kaline. Upamo, da se jim to ne bo povsem posrečilo.

Avstrija in Bolgarija. Odkar je izustil bolgarski ministerski predsednik Stoilov one vse avstrijske kroge žaleče besede, so razmere med našo in bolgarsko vlado vedno bolj napete in kot prvo posledico tega razmerja nam je zaznamovati nenadni dopust avstro-ogerskega zastopnika v Sredecu, barona Calla, „za nedoločen čas“. O tej zadevi piše „Pol. Corr.“ nastopno: O okolnostih, ki so povzročile nenadni dopust diplomatskega agenta v Sredecu, smo prejeli od kompetentne strani nastopna pojasnila. „Berl. Localanzeiger“ je objavil 31. m. m. poročilo koburškega dopisnika o pogovoru, ki ga je imel prejšnji dan z bolgarskim ministerskim predsednikom. Stoilov je pri tej priliki zagotavljal, da je bilo zelo neumestno pisarenje raznih listov o obravnavi proti morilecu Ane Simon in da to ni v nikaki zvezi s političnimi odnosi. Najodločneje pa je zavračal trditve, da bi bila ta zadeva v kaki zvezi s knežjim dvorom, ter se izrazil, da se Avstriji pač ni treba tako zanimati za dogodke v Bolgariji, ker se na njenih tleh tudi vsak dan dogajajo jednaki dogodki. Stoilov meni, da se je javnost samo radi tega tako obširno pečala s to zadevo, ker politika ni dala nikakega povoda za napade na bolgarskega kneza. To prizadevanje izvira posebno iz avstrijskih krogov in temelji na napetih razmerah mej Bolgarijo in Avstrijo, katera poslednja je v svoji Bolgarom neprijazni politiki sedaj precej osamljena. Ta izjava bolgarskega ministerskega predsednika je seveda v avstrijskih krogih vzbudila največjo pozornost, posebno velika ogorčenost pa se je polastila avstrijske vlade. Zunanje ministerstvo je takoj po objavi omenjene izjave zahtevalo od bolgarskega agenta, naj zadevo pojasni oziroma bolgarska vlada dementuje gorenjo izjavo. Še le štiri dni potem, namreč 4. t. m., je naznanil tajnik bolgarskega agenta po naročilu ravno tedaj na Dunaju bivajočega Stoilova, da objavljena izjava ni bila tako objavljena, kakor je bila izgovorjena, in da je že storil potrebne korake, da se zadeva popravi. Pri tej priliki se je tajniku pojasnilo, da se boče obljubljeni dementi vsestransko pretehtal in presodil, je li s tem zagotovljeno potrebno zadoščenje. Ob enem pa se je izrazilo začudenje, da je Stoilov tako dolgo odlašal z odgovorom. Toda vse to ni nič pomagalo, niti isti dan, niti pozneje ni došel ministerstvu kak popravek. Vsled tega je naročila vlada diplomatskemu zastopniku v Sredecu, naj zahteva pojasnila v 48 urah, ki naj se uradno dopošlje avstrijski vladi. Kmalu nato pa je došla vladi brzobjavka z neko izjavo, ki pa niti po vsebini niti po obliki ne zadošča zahtevi avstrijske vlade. Naglašalo se je v njej samo to, da listi niso objavili Stoilove izjave tako, kakor jo je izgovoril, nasproti pa ni dementovan noben odstavek. Akoravno je baron Call to takoj naznanil bol. vladi, se vendar v tem oziru ni storil nikak nadaljni korak, in vsled tega je bila vlada prisiljena poklicati barona Calla iz Sredca.

Francoski delavci pri sv. Očetu. Trinajststo francoskih delavcev, razvrščenih po škofijah z društvenimi zastavami je vsprejel sv. Oče dne 7. t. m. v avdijenci. Popotnike je vodil sloveči francoski prvoboritelj delavcev Harmel, ki je v svojem in imenu delavcev v daljšem govoru pozdravil delavskega papeža, kakor se sme po pravici imenovati slavno vladajoči Leon XIII. Na Harmelov nagovor je sv. Oče v prisrčnih besedah odgovoril nekako tako-le: Neizmerno nas veseli, da nas obdaja danes četa francoskih podanikov, ki ste zapustili domovino, da se pod vodstvom za vse dobro in blago vnetih mož poklonite namestniku Kristusovemu in vsprejmete njegov blagoslov. Vsprejemamo vas z vso ljubkostjo kot zastopnike delavskega stanu, ki je tako vreden našega sočutja in naše očetovske skrbi. — Po teh krasnih besedah opominja sv. Oče na načela pravičnosti, na podlagi katerih je jedino mogoča rešitev socialnega vprašanja, in nadaljuje nastopno: Ostanite stanoviti v svojih dobrih sklepih; gojite nadalje ljubezen do sv. vere pod vodstvom svojih dušnih pastirjev, ogibajte se skrbno občevanja z nevarnimi ljudmi, ki hočejo doseči rešitev težavnega socialnega vprašanja s tem, da razdirajo in kršijo zakone, ki so jedina opora blagostanja, družine in celega človeštva. — Taki ljudje uprizarjajo le vedne boje, vse razdirajo in pahnejo

delavce v še neznošnej in mučnejši položaj. — Sv. Oče izraža potem svojo veliko radost nad vstrajnostjo francoskih delavcev in končuje svoj govor s sledečimi besedami: In sedaj, ko se vrnete v svojo lepo domovino, k svojim dragim družinam, razširjajte dobro seme in pokažite z duhom pravosti in zatajevanja, z dobro in pametno vzgojo svojih otrok, z brezmadežnim vedenjem, da ste pravi krščanski delavci, vredni sinovi katoliške cerkve in Francije. Spremljale vas bodo naše molitve in voščila, da bi vam Gospod pomagal, vas varoval in tolažil v cellem teku vašega življenja. Kot poročstvo tega nebeškega varstva in naše očetovske naklonjenosti, podeljujemo vam, vašim ženam, vašim otrokom, vašim rodbinam, kakor tudi vašim delodajalcem in vsem tu navzočim duhovnikom in laikom apostolski blagoslov. — Večje očetovske ljubezni in skrbi za zatirani delavski stan si pač ni mogoče misliti, kakor se zrcali v navedenih krasnih besedah delavskega papeža Leona XIII.

Delovanje Dševad-paše na Kreti. Po poročilu raznih turških listov je novi turški poveljnik neumorno delaven za „blagor“ krečanskega prebivalstva. Časopis „Ikdam“ poroča iz Kaneje, da ugodno napreduje organizacija turškega vojaštva, da bodo kmalu zasedene vse važnejše postojanke in sploh vse prav dobro preskrbljeno za ohranjenje „miru“. Drugi listi zopet poročajo, da se je Dševad paša pogovarjal z evropskimi admirali in jim naznanil pomen svojega odposlanstva. Njegova naloga je, olajšati neznošno stanje krečanskim mohamedovcem, razširiti vojno akcijo in pripomoči turškim prebivalcem, da dobe zopet v last posestva, ki so jih oropali vstaši, ob enem pa pospešiti uvedbo potrebnih preosnov. Mož pa ni povedal, kako namerava izvršiti to svojo nalogo. Ako boče skrbel samo za turške prebivalce, ne boče prav nič pripomogel k pomirjenju razburjenosti, ki vlada na otoku največ le vsled prevelike nasilnosti mohamedancev.

Dnevne novice.

V Ljubljani, 13. avgusta.

(Premilostni škof tržaški Andrej Šterk) so se na svojem povratku iz slatinskih toplic ustavili večeraj v Ljubljani ter so obiskali našega prevzvišenega knezoškofa. — Danes dopoldne so si ogledali skoro vse cerkve ljubljanske, med katerimi so se jako leskavo izrekli o srečni prenovitvi cerkve sv. Petra ter gosp. župniku čestitali. — Danes popoldne so se z brzovlakom odpeljali domov.

(Celjska gimnazija.) Opetovano se nam je zasebno in javno v nekem slov. listu očitalo, zakaj se naš list poteza za slovensko-nemške vspelednice na celjski višji gimnaziji in ne za samostojno nižjo gimnazijo, češ, da s tem le škodimo dobri stvari. Mi smo v tem oziru tega mnenja, da naj govore glede tega šolskega vprašanja v prvi vrsti šolniki-veščaki, kar so tudi storili, in potem naj politični veljaki izvojujejo to, kar je umestno in potrebno za slovensko mladino. Vprašanje naj se torej pojasni z vseh strani, predno se reče konečna beseda. Zato priobčimo tudi naslednje vrstice iz šolskih krogov: Pri samostojnih razredih bi bilo slovensko učiteljsko osebje omejeno zgolj na te svoje razrede, ne da bi se moglo ali smelo uporabljati tudi na obstoječi stari gimnaziji. Stara gimnazija s svojim nemško-nacionalnim učiteljskim zborom bi torej slej kakor prej ostala trdnjava, s katere bi se na vse mogoče načine in le prevspešno streljalo na ubogo pastorče „samostojnih razredov“, dokler bi le-ti konečno ne podlegli. — Če se pa uvedejo vspelednice, moralo bi biti učiteljsko osebje jednotno, t. j. isti učitelji bi brez razločka poučevali i na prvotnih razredih i na vspelednicah. Vspelednice bi se potemtakem ne smatrale za nekaj tujega in usiljenega, ampak spojene bi bile popolnoma s starim zavodom. Zato pa bi se moral tudi sedanji učiteljski zbor stare gimnazije vsaj deloma spopolniti. Le na tak način bi bila slovenskim razredom osigurana bodočnost in zavod bi res postal to, kar bi moral biti: učilnica in vzgojevalnica. Samostojni slovenski razredi so le dobro prikrita past, ki se je nastavila nam Slovincem, da bi se v njo sami vjeli na veliko radost Schönererjevcev. Zato pa odločno zahtevamo: slovenske vspelednice nam dajte!

(Volilski shodi.) Prihodnjo nedeljo dne 15. t. m. ob 3. uri pop. boče poslanec vitez Berks v Zalcu poročal o delovanju drž. zbora. — „Slovensko

društvo“ priredi ljudska shoda dne 22. avgusta na Rečici v Gor. Savinjski dolini v gostilni g. Fr. Stigliča in dne 29. avgusta v Slov. Bistrici v prostorih g. Novaka; začetek ob 3. uri popoldne. — Dalje skliče volilske shode č. g. dr. L. Gregorec dne 5. sept. v Gor. Radgoni pri g. Škrlecju, dne 8. sept. v Cirkulanah v Halozah pri g. Korenjaku in dne 12. sept. na Slatini pri g. Ogrizeku.

(Utonila sta) kakor se nam poroča iz Traina, brat in sestra Janez in Marija Virh, otroka vdove posestnice iz Vodmata, katera sta prišla tu sem k svoji teti Mariji Kmetič na počitnice. Deček, star 9 let, šel se je kopat, zašel v dva metra globok tulmun v potoku Pešata. Sestrica, 13 let stara, videč nevarni položaj svojega brata, hiti mu v pomoč, a tudi nio objame bela žena — smrt. Drugi dan hotela sta se vrniti k svoji materi nazaj, a povrnila sta se k Stvarniku, kjer bosta na večno združena. To naj boče nesrečni materi v tolažbo!

(Iz Adlešič) 11. avgusta: Svojemu zadnjemu sporočilu o nevihti in toči dne 2. t. m. naj še dodam, da je toča pobila tudi še na Bednju v Tribuški občini in sicer v Jaukovičih in Suštaričih in v Mali Plešivici, kjer so naši vinogradi. Letos je kazalo grozdje še dosti lepo, kjer je kaj zdravega trtja, a nesrečna toča nam je še to vzela. Še huje kakor pri nas pa je pobila v sosednjem Marindolu in na Preloki in na hrvaški strani v Prilishču, Vukovi Gorici in na Basiljevem. V zadnjih treh hrv. farah je neki tako zbila, da ni ne lista na drevesu. — Drugi dan, v torek popoldne nam je zopet grozila, a vendar pri nas ni pobila, pač pa je vzela faro Lipnik na Hrvatskem, kjer je vse zbila. Faro Kuniče pa je pobila v ponedeljek, kakor pri nas.

(V bolnici usmiljenih bratov) v Kandiji pri Novem Mestu je bilo meseca julija vsprejetih 62 moških bolnikov, iz prejšnjega meseca jih je ostalo 40. Od teh jih je bilo 53 ozdravljenih, 17 zboljšanih, 2 sta umrla, 1 so odpustili kot neozdravljivega; koncem meseca jih je ostalo 29.

(Politično hinavstvo.) Nemška gospoda večkrat naglašajo, da nemški „schulverein“ ni politično društvo. Na občnih zborih pa vedno uganja politiko. Tako so se na občnem zboru v Jeni odločno izjavljali proti jezikovnim naredbama za Češko in Moravsko. Dalje vedó Nemci mnogo povedati o ruskih rubljih, kateri se nekda kar v vagonih uvažajo med Jugoslovane. Na drugi strani pa objavljajo pozive iz Nemčije za doneske k zgradbam „nemških trdnjav“ v Avstriji v obrambo zatiranih nemških bratov. Taki trdnjavi sta med drugimi Bela Peč na Gorenjskem in Sevnica na Štajerskem. — Te dni se je za Kranjsko in Primorsko ustanovil „Südmärkischer Sängerbund“ kot podružnica vsenemškega pevskega „bunda“. Nov poskus, ali se posreči nemški most do Adrije! In mnogi Slovenci v svoji kratkovidnosti pa malto delajo za nemške trdnjave!

(Nova cerkev.) V Zaplani pri Vrhniki je bil potres pred dvema letoma staro cerkev tako razrušil, da so morali novo zidati. Cerkev je sedaj dozidana, tehnična kolavdacija se vrši dne 26. t. m.

(Češki gostje.) ki so se udeležili nedeljske slavnosti v Celju, so se v ponedeljek zvečer ustavili v Ljubljani in nekaj se jih je v torek odpeljalo v Trst, koder so jim Slovenci in Hrvatje v čitalnici priredili časten vsprejem.

(Iz ljubljanske okolice) se nam piše: „Na Viču je neka ženska, ki prav pridno zapisuje ljudi v družbo „Lega eucharistica“ s sedežem v Milanu. Ljudem deli podobice te bratovščine, katera jej, kakor trdi, blagoslavlja č. g. o. Angelik Hribar. Čudno je, da bi bila ženska pooblaščenca sprejemati ude v to bratovščino“. — Dostavek uredništva: Taka bratovščina obstaja sicer v Milanu, toda povprašali in zvedeli smo, da č. g. o. Angelik Hribar ni nikomur naročil nabirati udov in tudi ne blagoslavlja podobice te bratovščine.

(Šolska veselica.) Z Dobrave pri Kropi se nam poroča: Minolo nedeljo je gdč. učiteljica v šoli priredila jako lepo veselico s svojimi učenci. Igrali so otroško igrice „Jurče gre na tuje“, deklamovali in peli tako izborna, da kaj jednacega nismo pričakovali od šolskih otrok na deželi. Navzoči so bili mej drugimi c. kr. okr. šol. nadzornik g. A. Zumer, povabljenec iz Kamne Gorice in Kroke ter mnogi stariši, ki so gotovo hvaležni za mišno zabavo.

(Prememba posesti.) Grad Gor. Sevnica je kupila baronovka Wallmoden, roj. Lucca, za 100.000 gl. Posestvo je bilo cenjeno 248.104 gl.

(V okrajni zastop kozjanski) so izvoljeni gg.: Dr. Lipold, A. Ribar, A. Vončina, I. Bovha, Fr.

Hludina, Jos. Stadler, Ferd. Kunej in s pomočjo dveh slovenskih glasov trd (?) Nemeč A. Kragora.

(Iz mariborskega okr. zastopa) sta izstopila šentiljski baron Pistor in Arnold Danijan iz St. Jurija ob Pesnici. Gotovo je bila njima slovenska družba neprijetna.

(Nesreče.) Dne 4. t. m. je v Radvanju pri Mariboru padel v ribnik 7letni Marček Gričnik ter utonil. — Minoli teden je posestniku Orniku v Slivnici pri Mariboru tržaški vlak raztrgal dva lepa vola in voz.

(Vinorejsko društvo za ormoški okraj) zboruje v četrtek dne 19. t. m. ob 9. uri dop. v društveni gorici na Stanovnem.

(Cerkvice v čast sv. Cirila in Metoda) bodo zgradili v Padriču v tržaški okolici. Sestavljeni odbor je že vložil prošnjo za nabiranje prostovoljnih doneskov. Cerkvice hočejo dozditi in posvetiti prihodnje leto v proslavo jubileja našega presvetlega cesarja.

(Brzojavni promet.) Meseca junija t. l. je bilo na vseh avstrijskih državnih brzojavnih in železničnih postajah oddanih 982.239 brzojavk, za katere se je plačalo 428.091 gld. V prvi polovici t. l. so vse pristojbine znesle 2,325.013 gld.

(Ali so Nemci kulturni narod?) „Oesterr. Schulztg.“ piše v 24. št. mej drugimi: „Da naši veliki časniki morejo pogumno gojiti kritiko, morali bi imeti pred soboj slovstveno občinstvo, hočem reči: sploh omikan kulturni narod. Tak kulturni narod pa mi Nemci še nismo... Da bodo vendar enkrat nazadnjaki uspoštevali in cenili ljudske koristi, morajo imeti kulturni narod, kakoršen pa mi Avstrijci še nismo.“ — V 30 letih nove šole se torej Nemci še niso povzpeli do kulturne stopinje! Sicer pa so veliki židovski časniki gotovo zadovoljni z bralci, kakoršen je pisec „Oesterr. Schulztg.“

(Štiri največja mesta na svetu.) Dosedaj zavzemalo je prvo mesto za Londonom, največjim mestom na svetu, mesto Pariz, nato Berlin in Novi York. To mesto pa bo postalo, oziroma je že, drugo največje na svetu. Kajti združilo se je z mestom Brooklyn in nekaterimi predmestji v jedno občino in mesto, z imenom Veliki Novi York. Prebivalcev štela so imenovana mesta l. 1896: London 4,433.018, Novi York 3,294.865, Pariz 2,511.955, Berlin 1,715.000. Hiš je v Londonu 600.000, v Novem Yorku 167.000 (zasebnih je 130.000), v Parizu 100.000, v Berlinu 23.307. Ploščina, katero ta mesta zavzemajo je: London 3042, Novi York 1932, Pariz 966, Berlin 550 hektarov.

(Pijanec) pride že po polnoči nadelan domov in skuša odpreti večna vrata, pa ne more. Mimo pride nočni čuvaj in hitro ga praša pijanec: „Ali veste, nočni čuvaj, za kako hišo, za katero bi bil moj večni ključ prav?“

(Socijalno - demokratska vestnost.) Klobučar Kempe v Berlinu, dolgoletni blagajnik socijalističnega podporaega društva, izneveril je 6.000 gold. — Salomon Waldapfel na Dunaju, ravno tak mož, vtaknil je 200 gld. iz blagajne v svoj žep. Ker pa državni pravdnik nima niti pojma niti smisla za kako tako „delitev premoženja“ po komunističnih načelih, so oba norodobna osrečevalca nekoliko shranili — v ječo.

Telegrami.

181. 13. avgusta. Presvetli cesar se poda jutri zjutraj v Ebensee, da si tam ogleda

cesto in poplavljenе kraje v lengenbahški dolini.

Dunaj, 13. avgusta. Oproščeni so vsi trije zatoženci: Schönerer, Wolf in Arnoscht. (Vergani, izdajatelj lista „Deutsches Volksblatt“, je tožil imenovane tri radi razžaljenja časti, ker so mu po svojih glasilih očitali, da je kot bivši župan v Mühlendorfu izneveril nekaj denarja itd.)

Praga, 13. avgusta. Včeraj se je sešel pod predsedstvom namestnika povodom zadnje katastrofe zasnovani pomožni odbor.

Sredec, 13. avgusta. Avstro-ogerski diplomatski agent baron Call je naznanil bolgarski vladi, da nastopi dopust za nedoločen čas.

Carigrad, 13. avgusta. Bolgarski knez Ferdinand je izročil sultanu pred svojim odhodom znake Aleksandrovega reda v briljantih in podelil velikemu vezirju veliki kordon Aleksandrovega reda. Tudi ostale ministre in dvornike je knez bogato obdaroval.

Madrid, 13. avgusta. Canovas je naročil v poslednji volji, da pripade njegova 30.000 knjig obsegajoča knjižnica, vseučiliški knjižnici v Madridu.

Madrid, 13. avgusta. Vlada je sklenila podeliti vdovi ministra Canovasa naslov vojvodinje in jej zagotoviti letno pokojnino v znesku 30.000 pezeta.

Vergara, 13. avgusta. Morilec ministra Canovasa se vede popolno mirno in odgovarja na vsa vprašanja v lepi španjščini. Preiskava je že dognana. Obsodba se izvrši pred vojaškim sodiščem.

Umrli so:

11. avgusta. Pavla Burjak, kajzarja hči, 4 leta, Havtmanca 9, driska. — Franc Strehar, mesar, 47 let, Poljanska cesta 25, myelitits chron.

Stanarinske knjižice
za stranke z uradno potrjenimi delečbami hišnega reda v slovenskem in nemškem jeziku, z razpredelbo za vplacavanje stanarine, vodovodne in mestne doklade, dobé se komad po 15 kr., 10 komadov vkup 1 gld. v Katol. Tiskarni v Ljubljani.

Tujci.

11. avgusta.

Pri **Slonu**: Schulhof iz Mrholjaca. — Moser iz Steyr-a. — Löwi iz Stuttgart-a. — Mikluš, Scaletari iz Gorice. — Singer, Ranz iz Grada. — Žargi iz Kamnika. — Ellinger, Gablen, Kopitsch, Malnič, Czapp z Dunaja. — Herzog iz Draždan. — Zakrajšek iz Drage. — Schanta iz Hammerstiel-a. — Tischina, Krepl, Hanf iz Celoveca. — Hofbauer iz Gorenjega Grada. — Zorn, Hintermaier iz Simbach a. — Gregorin iz Trsta. — Pipan od Sv. Antona. — Urtiny iz Zagreba. — Jovann iz Kranja. — Weitzen iz Bleda.

Pri **Maliču**: Steger, Warehalonski, Löffler, Weiss, Simek z Dunaja. — Vogel iz Meistersdorf-a. — Hahn iz Burmas-a. — Sauer iz Grada. — Sima iz Celja. — Primosich, Marini, Wendlemer iz Trsta. — Duffek iz Celja. — Rudolf iz Bistrice.

Pri **Lloyd**: Richtersič z Dunaja. — Miselli iz Oseka. — Fajdiga iz Celoveca.

Pri **bavarskem dvoru**: Schröter, Kleiner, Nehls iz Berolina. — Mayrhofer z Dunaja. — Sigmund iz Münsenberg-a. — Droha iz Kočevja. — Škerl iz Bistrice.

Pri **Južnem kolodvoru**: Petronio, Servadio iz Trsta. — Premru iz St. Vida. — Vospernik, Esner iz Grada. — Kapnig iz Konjice.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura po Celziju	Vetrovi	Nebo	Mokrina v 24. urah v mm.
12	9 zvečer	736.7	19.4	sl. jvzh.	jasno	
13	7. zjutraj	737.6	15.3	brezv.	megla	0.0
	2. popol.	737.1	25.3		del. jasno	

Srednja včerajšnja temperatura 19.8°, za 0.7° nad normalom.

Zahvala.

531 1-1

Prisrčno zahvalo izrekamo vsem, ki so kakorkoli mogoče in ljubezljivo negovali prezgodaj umrlega gospoda profesorja

Ivana Vidmar-ja

ob dolgi in mučni bolezni njegovi, vsem, ki so mu odličili krsto s krasnimi venci. Iskrena zahvala bodi za častno spremstvo, zlasti častitim gg. stanovskim tovarišem pokojnikovim in preljubim dijakom njegovim. Iskrena zahvala tudi za vestransko sočutje.

Žalujoči ostali.

Trgovinsko naznanilo.

Slavnemu občinstvu in cenjenim svojim odjemalcem uljudno naznanjam, da z dnem 1. avgusta

opustim

svojo filijalko v Slonovihih ulicah,

katero združim z vže mnogo let poslujočo

glavno prodajalnico

na Sv. Petra-Pesljevi cesti št. 4.

Priporočam se nadaljni nakhlonjenosti ter beležim velespoštovanjem

Adolf Hauptmann,

tovarna oljnatih barv, firnežev, lakov in kleja v Ljubljani.

494 8

Dunajska borza.

Dne 13. avgusta.		Dne 12. avgusta.		Kreditne srečke, 100 gld.	
Skupni državni dolg v notah	102 gld. 35 kr.	4% državne srečke l. 1854, 250 gld.	158 gld. 25 kr.	201 gld. 70 kr.	
Skupni državni dolg v srebru	102 . 45 .	5% državne srečke l. 1860, 100 gld.	161 . 50 .	4% srečke dunav. parobr. družbe, 100 gld.	147 . — .
Avstrijska zlata renta 4%	123 . 80 .	Državne srečke l. 1864, 100 gld.	188 . 50 .	Avstrijskega rudečega križa srečke, 10 gld.	19 . 75 .
Avstrijska krona renta 4%, 200 kron	101 . 65 .	4% zadolžnice Rudolfove želez. po 200 kron	99 . 80 .	Rudolfove srečke, 10 gld.	26 . — .
Ogerska zlata renta 4%	122 . 60 .	Tisne srečke 4%, 100 gld.	140 . 50 .	Salmove srečke, 40 gld.	71 . 50 .
Ogerska krona renta 4%, 200 kron	100 . 15 .	Dunavske vrvnavne srečke 5%	129 . — .	St. Genois srečke, 40 gld.	79 . 25 .
Avstro-ogerske bančne delnice, 600 gld.	953 . 50 .	Dunavsko vrvnavno posojilo l. 1878	108 . 50 .	Waldsteinove srečke, 20 gld.	52 . — .
Kreditne delnice, 160 gld.	366 . 50 .	Posojilo goriškega mesta	112 . 50 .	Ljubljanske srečke	23 . 25 .
London vista	119 . 40 .	4% kranjsko deželno posojilo	98 . 75 .	Akcije anglo-avstrijske banke, 200 gld.	160 . 50 .
Nemški drž. bankovci za 100 m. nem. drž. valj.	58 . 70 .	Zastavna pisma av. osr. zem.-kred. banke 4%	99 . 70 .	Akcije Ferdinandove železn., 1000 gl. st. v.	3420 . — .
20 mark	11 . 74 .	Priporočene obveznice državne železnice	228 . — .	Akcije tržaškega Lloyda, 500 gld.	394 . — .
20 frankov (napoleonador)	9 . 52 .	južne železnice 3%	183 . 40 .	Akcije južne železnice, 200 gld. sr.	84 . 25 .
Italijanski bankovci	45 . 10 .	južne železnice 5%	126 . 25 .	Dunajskih lokal. železnice delniška družba	— . — .
O. kr. cekini	5 . 64 .	dolenjskih železnice 4%	99 . 50 .	Montanska družba avstr. plan.	139 . 50 .
				Trboveljska premogarska družba, 70 gld.	169 . 50 .
				Papirnih rubljev 100	127 . 12 .

Nakup in prodaja
vsevrstnih državnih papirjev, srečk, denarjev itd.
Kavarovanje za izgube pri krebanjih, pri izrebanju najmanjšega dobitka.
Kulantna izvršitev naročil na borzi.

Menjarnična delniška družba
„MERCUR“
Wollzeile št. 10 Dunaj, Mariahilferstrasse 74 B.

Pojasnila vseh gospodarskih in finančnih stvarih, potem o kursnih vrednostih vseh spekulacijskih vrednostnih papirjev in vestni svetli za doseg kolikor je mogoče visocega obrestovanja pri popolni varnosti
naloženih glavnice.